

Анотация на тема „Независимост и безпристрастност на арбитрите. Отвод на арбитъра“

Гл. ас. д-р Силвия Спасова, член на Президиума на АС при БТПП

Ограничените изисквания, които законът в чл. 11, ал. 2 и 3 ЗМТА поставя, за да може едно лице да действа като арбитър, предопределят и особено важното място, което заемат отводите в арбитражния процес. За разлика от съдии, които са служители, чиито качества се контролират от държавата и тя осигурява тяхното професионално развитие и квалификация, арбитрите подлежат на ограничен контрол от Инспектората към министъра на правосъдието по [Закона за съдебната власт](#), както и от съответната институция, когато действат като институционен арбитраж.

Независимостта и безпристрастността са изисквания, които законът поставя както в съдебния исков процес, така и в арбитражния процес, но не може да се постави знак на равенство между основанията за отвод на съдиите и тези на арбитрите. Нормално е дистанцията между арбитъра и страната да не е толкова голяма, колкото между страна и съдия, защото арбитрите се избират от страните и много често именно непосредствени впечатлени между страна, респективно адвокат и арбитър, може да мотивират конкретен избор.

Докладът разглежда въпросите, свързани с: възможността да се релевира наличието на основание за отвод в производството по отмяна на арбитражното решение, ако обстоятелството е било известно на страната докато производството е висящо; границите на автономията на волята на страните при уреждане на процедурата и основанията за отвод; конкретните основания които водят до отвод на арбитъра в контекста на практиката на българския съд, практиката на чуждите съдилища и Ръководството за конфликт на интерес на ИВА.